

SLADKÝ ŽIVOT

Clare Connellyová
Provdám se
za tebe!

CLARE CONNELLYOVÁ

PROVDÁM SE ZA TEBE!

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

co si přát na začátku roku? Samozřejmě, zdraví, štěstí, úspěch... Není to ale tak trochu klišé? Vyslovujeme to přání tak často, že už ani nevnímáme obsah slov, která říkáme. Hledal jsem něco jiného, co bych Vám – i sobě – mohl popřát, aby to bylo upřímné a aby to nějakým způsobem postihovalo vztah, který mezi sebou máme.

A pak mě to napadlo: ať je to rok, kdy se pořád bude dát snít!

Mezi nám je taková úmluva: já Vám přináším vymyšlené příběhy z ideálního světa, vy je čtete a sníte o něm. Samozřejmě, já i Vy víme, že ten svět miliardářů, princů, tajemných Řeků, uhrančivých Španělů a křehkých, leč současně silných sexy krásek neexistuje, ale nikomu neškodíme tím, že o něm sníme...

A důležité je, že snít můžeme. Což se dá jenom tehdy, když jsme (aspoň přiměřeně) zdraví, šťastní a úspěšní. A tak se vracíme k tomu, co je obsahem „standardních“ novoročních přání, a naplňujeme je obsahem.

S láskou

Váš Harlequin

Clare Connellyová

PROVDÁM SE ZA TEBE!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Crowned for His Desert Twins

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Clare Connelly
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8937-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8938-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8939-9 (PDF)

PROLOG

Místnost přetékala lidmi, pro které měl Chálil společný název „obvyklí podezřelí“. Společenský sál luxusního manhattanského hotelu hostil jen nejvybranější americkou smetánku. Ženy ve skvostných róbách a muže ve smokinzích, kteří neustále žvanili a vydávali otravné zvuky jako hejno cikád.

„Vaše Výsosti?“ oslovil ho nervózní číšník s naleštěným tácem, na němž stála jediná sklenka skotské.

Chálil se cynicky usmál. Reputace ho předcházela dokonce i na druhém konci světa. *Bezcitný princ*, pomyslel si a ušklíbl se. Vždycky ho považovali za takového člověka? Nebo se jím stal až po událostech s Fatimou, po nichž bylo prostě jednodušší vidět lidi takové, jací skutečně jsou, a jen s námahou skrývat opovržení? S přezíravým trhnutím bradou zvedl sklenku a číšník s úlevou zmizel.

Jantarová tekutina byla silná, kořeněná, s nádechem citrusů. Přesně, jak měl rád. Napil se a pohledem těkal po místnosti. Nadzvedl obočí na pozdrav, když si u vchodu všiml známé tváře, ale dál nerušeně zkoumal okolí a zcela nevědomky se u toho tvářil znuděně. Podobné akce nebyly jeho šálkem čaje. Raději se věnoval skutečně důležitým věcem, které byly součástí vlády – zákonům, vzdělávání, financování a zajišťování bezpečnosti. Frivolní večírky a společenské tlachání znamenaly ztrátu času, který jednoduše neměl. Pomalu se narovnal do svých sto devadesáti pěti centimetrů

a zadíval se na dvoukřídle dveře, připravený uniknout z této nesmyslné akce, na níž se objevil jen proto, aby uklidnil mezinárodní diplomatické vztahy.

A pak ji spatřil.

Pohled se mu zastavil, tělo nepatrně ztuhlo a zaplavilo ho cosi jako adrenalin, když zíral na tu nejkrásnější ženu, jakou v životě spatřil. Byla vysoká a štíhlá. Světlé vlasy měla stažené nízko v zátylku a pro dnešní večer si vybrala tmavě modrou róbu, která doslova žadonila o pozornost – ne samotným šatům, ale způsobu, jakým zvýrazňovaly její křivky. Měla oblá ňadra i boky, štíhlý pas a dlouhé nohy, které byly sice skryté pod elegantním modelem, jenž splňoval předepsaný styl oblečení, ale zároveň postrádal nadýchanou pompéznost obvyklých rób. Krátce se usmála a její výraz se jako mávnutím kouzelného proutku proměnil. Ve tvářích se jí objevily dolíčky a oči se rozzářily jako dva diamanty.

Chálil do sebe obrátil zbytek skotské a byl rozhodnutý se jít představit, když si konečně všiml jejího doprovodu. Ať už to byl kdokoliv, nezáleželo na něm. Takové úvahy byly pro šejka Chálila el Abdula, vládce jedné z nejvíce prosperujících zemí na Středním východě, zcela irelevantní. Žádná žena, kterou kdy chtěl, mu neodolala. Proto ho ani nenapadlo, že by takhle mohla být první.

Blondýnka se znovu usmála a Chálil si znovu pozorně prohlédl příjemce toho neobyčejného daru. Muž byl otočený zády, takže dokázal odhadnout, pouze že je o dobrých dvacet centimetrů menší než on a téměř stejně velký jako žena. Měl na sobě frak a naleštěné boty. Ale když se na ni podíval a odhalil svou tvář, Chálil *měl pocit, jako kdyby ho někdo bodl přímo do srdce.*

Okamžitě ji poznal. Nikdy žádnou tvář nezapomněl, ale zvláště u téhle k tomu měl dobrý důvod. Opovrhoval jí. Patřila jeho někdejšímu příteli Ethanu

Gravesovi, o kterém se domníval, že ho zná velmi dobře, aby ho představil své sestřence – ve skutečnosti tedy spíše sestře – a muži, který jí zničil život. Cháčila zaplavil známý pocit viny. Nedokázal se na Ethana podívat, aniž by viděl Astrid a to, jak ji ovlivnil jejich vztah. Kéž by je tak nikdy neseznámil! Kdyby jen tušil, co se stane, než bylo příliš pozdě...

Cháčil sevřel sklenku skotské tak silně, že ji málem rozdrtil. Raději ji odložil a zadíval se na pár s novým zájmem.

Srdce mu bušilo a v žilách mu kolovalo chladné odhodlání. Na světě neexistoval nikdo, koho by nenáviděl víc než Ethana Gravese. Ten muž byl spodina lidstva. Prokáže té nádherné ženě laskavost, když ji svede a odláká pryč. Ethan nebyl dost dobrý ani k tomu, aby s ní dýchal společný vzduch, natož aby mu věnovala pozornost.

Jistě, také si díky svému plánu užije, ale teď už Cháčil toužil zejména po tom, aby Ethan co nejvíce trpěl. Chtěl mu fyzicky ublížit, velmi dlouho doufal, že se mu naskytne příležitost sestřenku pomstít, a osud mu ji hodil přímo do klína.

Tělem mu proudil adrenalin a odhodlání vymazalo z jeho mysli všechno ostatní.

Nenáviděl Ethana Gravese *a neexistovalo nic, co by neudělal, aby ho donutil zaplatit za jeho chování, včetně svedení jeho krásné milenky...*

PRVNÍ KAPITOLA

„V místnosti plné pávů jsi jediný exotický ptáček,“ zašeptal jí zezadu do ucha výjimečně hluboký mužský hlas s lehkým přízvukem. Indii naskočila husí kůže, dřív než se vůbec stačila obrátit a zjistit, kdo na ni mluvil. A jeho vzhled na tom nic nezměnil. Očekávala dalšího nudného bankéře, oblečeného jako ze škatulky a překypujícího vlastní důležitostí, ale místo toho se ocitla tvář v tvář –

Bylo téměř nemožné vyjádřit slovy, jaký účinek na ni měla jeho krása. Byl vysoký se širokými rameny a snědou kůží. Zpod rozhaleného límečku košile vykukovaly tmavé chloupky. Měl husté a tmavé obočí, které zvýrazňovalo symetrické rysy a ostře řezanou čelist pokrytou počínajícím strništěm. Dlouhý a rovný nos doplňovaly plné a široké rty. A jeho oči připomínaly dva nikdy nekončící tmavé tunely, hluboké a fascinující, s nepatrnými záblesky zlata. Rámovaly je řasy tak tmavé a husté, až měla pocit, jako by použil oční linky. Na něco takového rozhodně nebyla připravená. Oněměle na něj zírala a téměř zapomněla, kde je a co tu dělá.

Ovšem rychle si vzpomněla.

India byla v práci a nemohla si dovolit provést něco, čím by svůj úkol – nebo výše zmíněné zaměstnání – ohrozila, takže jen několikrát zamrkala a zdvořile, ale odmítavě se usmála. „Díky,“ zamumlala a obrátila svou pozornost zpátky k baru. Právě včas, aby si

všimla, jak se před ni nacpala další žena – jedna z těch pávic, o kterých se muž zmiňoval – a upoutala barmanovu pozornost.

„Zatraceně,“ zaklela tiše.

„Co byste si dala?“ Jeho hlas se táhl jako med – sladký a návykový. India spolkla iracionální touhu navrhnout, že by si mohl přivydělávat načítáním knih, i když z jeho přítomnosti na tomto předraženém charitativním galavečeru jasně plynulo, že peníze navíc nepotřebuje.

„To je v pořádku,“ odbyla ho. „Už jsem na řadě.“

„Byla jste na řadě už předtím,“ poukázal.

Střelila k němu pohledem. „Ano. A kdybyste mě nerozptýlil, už bych měla objednáno.“

Rty se mu v reakci na její odpověď uznale zvlbnily. „Dovolte,“ zamumlal. Položil jí dlaň na bedra a přitáhl si ji blíž. Její tělo se pohnulo dřív, než mozek stačil zareagovat, a India sebou šokovaně trhla, když jí při tom doteku vybuchl na kůži ohňostroj. Nějak se mu podařilo najít skulinu mezi lidmi v přední části baru, proklouznout tam a ještě v tu samou chvíli mávnout rukou.

K jejímu překvapení se okamžitě objevila druhá barmanka. „Dobrý večer, pane.“ Uctivě sklonila hlavu a India znovu střelila pohledem k neznámému cizinci. „Mohu vám nabídnout něco k pití?“

„Dáma by si ráda objednala,“ pronesl a začal ji přitom rytmicky hladit břicho prstů. Bylo to velmi rušivé, takže když promluvila, znělo to, jako by se jí trásl hlas.

„Pro mě vodu, prosím. Ale ve sklence na šampaňské. A dvě deci červeného vína.“

„A pro vás, Vaše Výsosti?“ pohlédla na něj barmanka.

India sebou znovu trhla. *Vaše Výsosti?* Střetli se pohledem a v těch jeho nekonečných hlubinách se zračilo pobavení, ze kterého se jí sevřel žaludek. Užíval si její překvapení? Skutečnost, že ho nepoznala? Nebylo

pochyb, že je v těchto kruzích jako doma, zatímco India byla jen občasným hostem, když měli v agentuře nedostatek lidí a poslali ji na schůzku, která byla obvykle vyhrazená těm, které pracovaly v agentuře nejdéle. India stále patřila mezi nováčky – před dvanácti měsíci klesla až na samé dno a od té doby brala jakoukoliv práci, jen aby se udržela nad vodou. A udělala by cokoli, aby její bratr nemusel odejít z univerzity. Ztratil toho už tolik, nedopustí, aby přišel taky o titul.

„Dám si také vodu, ale stačí obyčejná sklenice.“

„Vaše Výsosti?“ zopakovala India, zatímco barmanka poodešla připravit jejich objednávku.

„Ano?“

Probodla ho pohledem. „Jste členem královské rodiny?“

„Vypadá to tak.“

„A schválně to tajíte?“

„Z toho mě ještě nikdy nikdo nenařkl.“

„Možná ne přímo do očí.“

Rozesmál se a nejedna hlava se otočila jejich směrem. Tep se jí zbláznil a nezůstalo jen u něj. Každá buňka jejího těla se chvěla vzrušením a India byla hluboce vděčná okolnímu davu, který je natlačil k sobě tak, až se dotýkali celou délkou těla.

„Kdo jste?“ zopakovala zvědavě.

„Jmenuji se Chálil,“ odpověděl.

„Ale měla bych vám říkat Vaše Výsosti?“

„Ne, to by nebylo vhodné.“

Zmateně se zamračila. „Ale pokud jste král...?“

„Ještě nejsem král,“ pronesl částečně odmítavě, takže uvažovala, jestli neřekla něco nevhodného. Jenže pak se přisunul ještě blíž a sklonil hlavu k jejímu uchu, až ucítila na krku jeho dech. „Raději než titul bych totiž slyšel z vašich rtů splynout mé jméno.“

Byl to jen mimovolný komentář, ale přesto jí něco ve způsobu, jakým ho formuloval a jak mu poklesl hlas, doslova drásalo nervy. Zaplavilo ji teplo a pomalu

se šířilo ze středu těla. Pod látkou šatů se jí napjaly bradavky. Dnes večer neměla podprsenku, protože nevlastnila žádnou, která by nebyla pod atypickým střihem vidět, a tak se o něj otírala přímo ňadry a každé její nervové zakončení si až bolestně uvědomovalo jeho blízkost a syrové charisma.

Sklouzl pohledem k jejím rtům a India jako mávnutím proutku pootevřela ústa. Srdce jí uhánělo, jako kdyby právě uběhla maratón. Celé tělo ji brnělo. Byla přemožená pocity, které nikdy dřív nezažila. Tlačila se mezi newyorskou smetánkou a jen o pár metrů dál na ni čekal společník, který zaplatil pěkně tučnou částku za její čas, zatímco ona myslela jen na muže před sebou.

„Cháčil,“ pronesla, jako by se chtěla vytrhnout z toho podivného snu, který kolem ní omotával chapadla.

V očích mu vzplála nezaměnitelná touha, až se jí z toho zhoupł žaludek. „A vaše jméno?“ Ta otázka byla položena spíše jako příkaz.

„I-india,“ zakoktala se poprvé po letech, kdy jí logopedka pomohla překonat vadu řeči.

„India.“ Sklouzl dlaní na bok a přitáhl si ji ještě o kousek blíž v gestu, které slibovalo věci, po nichž zoufale toužila. „Je mi potěšením tě poznat.“

India vytřeštila oči a náhlé zjevení barmanky pro ni bylo vítaným rozptýlením. „Tady je vaše pití, pane, madam.“

V tuhle chvíli už by se za běžných okolností dávno pokusila ustoupit, ale kolem bylo až příliš mnoho lidí, kteří se kolem nich tísnili, takže si namluvila, že nemá jinou možnost než zůstat přesně tam, kde byla. Prozatím. Nutno uznat, že to byla velice pohodlná výmluva, protože se od něj stejně nechtěla vzdálit.

„Nech ho ležet na baru,“ přikázal, aniž by z ní spustil oči. Zničehonic se cítila velmi žádoucí a planula tisíci různými druhy touhy. „A pověz mi něco o sobě.“

India zamrkala, protože takovou otázku jí ještě nikdy nikdo nepoložil, a to ani na jedné z mnoha loňských schůzek sjednaných agenturou.

„Předpokládám, že by bylo mnohem zajímavější, kdybys mi vyprávěl o sobě,“ odpověděla popravdě a ignorovala sklenku červeného vína po pravici, jejíž doručení co nejvíce oddalovala.

„Proč myslíš?“

„No, jsi první člen královské rodiny, kterého jsem kdy potkala,“ pokrčila rameny, čímž přitáhla jeho pozornost ke smetanové kůži na klíčních kostech až k odhalenému dekoltu a údolí mezi ňadry. India ucítila podivné zašimrání v podbřišku a prudce se nadechla. Jeho zájem byl nepřehlédnutelný, ale její vlastní reakce ji překvapila.

„A ty jsi první žena nesoucí jméno India, kterou znám. Kam tím míříš?“

Lehce jí zrudly tváře. Neskutečně ji přitahoval, což byla hotová katastrofa. Nebo se to přinejmenším teď opravdu nehodilo, protože byla na schůzce s klientem a neplatili ji za to, aby flirtovala s jiným mužem. Dokázala si představit, jak si Ethan – jenž rozhodně oplýval potenciálem pořádného hlupáka – stěžuje v agentuře, pokud by ji spatřil v družném rozhovoru s jiným mužem. A zvláště s někým jako Chálil. Nedokázala říct, proč s naprostou jistotou věděla, že by ho tento muž pobouřil, kromě toho, že byl až příliš mužný. Měla podezření, že ostatním mužům stačil jediný pohled na Chálila, a okamžitě se stáhli.

„Chci tím říct...“ jen s obtížemi se odtáhla a opatrně uchopila sklenky s vodou a vínem, „... že tvůj životní příběh zajisté ve všem překoná ten můj.“ Lehce se usmála. „Bohužel ale nemůžu zůstat, abych si ho poslechla. Někdo na mě čeká.“

V očích se mu zablýskla emoce, kterou nedokázala rozluštit. Zlost? Netrpělivost? Podráždění?

Všem třem rozuměla, ale její práce byla velmi

důležitá – dnešní výplatní šek už utratila třikrát a z myšlenky na univerzitní předpis školného, který visel na lednici, ji polil studený pot.

„Někdo, s kým bys byla raději?“ zeptal se až příliš přezíravě. Jaké to asi musí být, oplývat takovou sebedůvěrou? Ale jinak měl samozřejmě pravdu. Dala by cokoliv, aby mohl být jejím společníkem on, ale tady šlo o práci, ne o potěšení, takže její vlastní touha musela ustoupit.

A navíc to od něj nebylo vůbec fér. „Přišla jsem s někým jiným.“

„Ale to neznamená, že s ním musíš odejít, *azízi*.“

„Vlastně znamená.“ S lítostí v srdci sklopila pohled k baru. Zrovna dnes, ze všech nocí právě dnes, kdy slaví dvacáté čtvrté narozeniny, by dala všechno za to, aby se jednou mohla poddat pouze své vlastní touze. Alespoň jednou! Celý den si připadala neskutečně osamělá, což bylo v příkrém rozporu s tím, jaký kolem toho matka, nevlastní otec a bratr dělali každoročně rozruch. Ach, jistě. Jackson jí samozřejmě zavolal a mluvili spolu snad hodinu – jeho radost jí trochu pozvedla náladu. Ale kromě toho jí nezbyvalo nic než velký, prázdný dům a myšlenky na rodinu, kterou kdysi mívala, a na jejich společné oslavy. Trocha flirtování s překrásným cizincem by byla dokonalým dárkem, ale mnohem víc než cokoliv jiného potřebovala výplatní šek. Neudělá nic, čím by svou práci ohrozila. A tak mu s opravdovou lítostí nabídla úsměv na rozloučenou. „Moc ráda jsem vás poznala, Vaše Výsosti.“

Nebyl připravený ji nechat odejít. „Žádal jsem tě, abys mi říkala Chálil,“ připomněl jí. Vklouzl jí palcem pod bradu a jemně jí nadzvedl hlavu, aby se na něj musela podívat. Když se jejich pohledy střetly, okolní svět jako by nadobro zmizel a zanechal je v jejich vlastním vzduchoprázdnu mimo čas a prostor.

„Nemůžu ti říkat nijak,“ trvala na svém, ale její hlas

postrádal rozhodnost, kterou zoufale potřebovala.
„Musím jít.“

„Opravdu to chceš?“

„Prosím, neptej se na to pořád.“

„To jsem udělal?“

„Víceméně.“ Povzdechla si, ale pohled neodvrátila.

„Můj společník už na mě čeká.“

Nyní se jeho rty zvltnily nezaměnitelným výsměchem. „Společník, který tě poslal na bar pro pití? Vážně si takový muž zaslouží tvůj drahocenný čas?“

„Nabídla jsem se,“ vysvětlila. „Má teď důležitý pracovní rozhovor.“

„Žádný rozhovor není důležitější než tvůj čas. Pokud bys tu byla se mnou, věděla bys to.“

Pootevřela rty, ale na odpověď se nezmohla.

„Muž, který má to štěstí, že ho poctíš společnou schůzkou, by měl vzít za své, aby tě učinil šťastnou, a ne si tě posílat pro pití, kdykoliv má řízení.“

Z plic jí unikl vzduch. „Takhle to není,“ trvala na svém. Opět jí vylétl tep a rty ji brněly. I když musela uznat, že Ethan skutečně ukázal prstem na bar a dal jí příkaz, aby mu donesla pití. Choval se k ní jako k placené společnici, kterou také byla.

„Chtěla bys slyšet, jak by taková naše schůzka pokračovala?“

„Musím se vrátit,“ zasténala, aniž by se pokusila od něj jakkoliv se odtáhnout.

„Nejprve bych ti poslal adresu obchodu na Páté avenue, aby sis mohla vybrat, co bys chtěla mít večer na sobě – spodní prádlo, šaty, boty, šperky – cokoliv, po čem bys toužila. Můj řidič by tě pak zavezl do prezidentského apartmá v hotelu Carlisle, kde by ses mohla celé odpoledne připravovat a také si trochu odpočinout, což by bylo nezbytné, abys měla dost síly na večer.“

Páteř jí začaly olizovat žhavé plameny touhy, když si to představila. Bylo to na míle vzdálené jejímu současnému životu.

„Vyzvedl bych tě v osm. Šli bychom na večeři, ale zarezervoval bych celý podnik, abych měl jistotu, že nás nikdo nebude rušit a budeme si moci užívat jenom vzájemnou pozornost. Pak bychom si mohli zatančit, aniž by nás někdo pozoroval, a těsně před půlnocí bychom se vrátili do tvého apartmá, kde bych si zas a znovu užíval své jméno na tvých rtech.“

Zavřela oči, když se před ní doslova zhmotňovaly jeho představy. Jejich nahá těla propletená v luxusním povlečení toho nejprestižnějšího hotelu. Ta noc zněla jako pohádka, a kdyby India z vlastní zkušenosti nevěděla, jak pomíjivý je mužský zájem, pak by svoji další otázku nejspíš nepoložila. Ale jedno kousnutí znamená dvojnásobnou ostražitost, což bylo heslo, které jí dlouhé roky dobře sloužilo.

„A co ráno?“ zašeptala. Hloubka jejího hlasu prozrazovala, jak moc ji jeho nabídka láká.

Pohlédla mu do očí právě včas, aby spatřila v jejich hlubinách něco jako záblesk překvapení.

„Ráno by představovalo nový den,“ odpověděl tiše. „Ve kterém už bys nebyla.“

Nepatrně k ní sklonil hlavu. „Nikdy se v Americe nezdržím dlouho. Můj život je v Chátrajnu.“

Ach! Chátrajn. Tu zemi samozřejmě znala. Prosperující, moderní, politicky důležité království, ležící na břehu Perského zálivu, s hlavním městem, které bylo jedním z novodobých divů světa.

„Ta schůzka zní báječně,“ poznamenala toužebně. „Ale mám pravidlo nezaplétat se s muži na jednu noc.“ Teď už se odtáhla, ale nebyla dost rychlá.

„I když po tom toužíš?“ nevzdával to.

Srdce jí málem vyskočilo z hrudního koše, jak silně jí naráželo do žeber. Zírala na něj a naprosto se ztratila v jeho planoucích očích. „Jak víš, po čem toužím?“

„Nevím. Jen odhaduji. Pletu se?“

Ano. Řekni ano. Jenže India byla za všech okolností čestná. Krátce zavrtěla hlavou.